

LISA RENEE JONES

Woeste koningin

Wall Street empire 2

AMSTERDAM · ANTWERPEN

DEEL EEN

HOOFDSTUK 1

Damion

Mijn vader en ik staren elkaar aan en de stille strijd die we onderling voeren is niet minder hevig dan die van twee boksers in de laatste ronde van een kampioenschap. Alleen gaat onze strijd niet om een kampioensgordel, maar om een meerderheidsbelang in het bedrijf van Mary Morrison.

Door aan de tafel te verschijnen waar Alana en ik met Mary zitten te dineren om haar vertrouwen te winnen, denkt mijn vader mijn plan te dwarsbomen om haar bedrijf te redden in plaats van het te ontmantelen en te verkopen, zoals hij het aan de raad van bestuur zou verkopen. Dat zal niet gebeuren. Het bestuur staat aan mijn kant, bereid om te veranderen van haaien die bedrijven leegplunderen in een bedrijf dat succes bevordert en daar langdurig een deel van de winst voor inzet, wat uiteindelijk meer winst betekent.

Hij is een corporate raider, niets meer en niets minder, een ‘man’ die geld verdient door de dromen en het harde werk van anderen kapot te maken. Het ergste is dat ik me bijna door hem had laten veranderen in zijn mini-ik, maar dat is voorbij. Ik ben niet zoals hij. Ik wil niet werken op zijn voorwaarden. Nooit meer. ‘Je bent niet uitgenodigd, vader,’ zeg ik. ‘Ga weg.’

‘Dacht je echt dat leden van de raad van bestuur me niet zouden vertellen dat je van plan was me eruit te werken?’ vraagt hij koeltjes en kalm, met iets van geamuseerdheid in zijn stem. ‘Dacht je echt dat ze meenden wat ze in je gezicht zeiden? Ik dacht dat ik je beter geleerd had.’

Het probleem voor hem is, denk ik, dat ze het niet alleen hebben gezegd, ze hebben ervoor getekend. Ik kijk naar Mary. ‘Er is niets veranderd.’

‘Toch wel,’ zegt ze, terwijl ze haar stoel van de tafel schuift en opstaat, haar lange grijze haar over haar schouders. ‘We zijn uitgesproken.’ Mary draait zich om en begint weg te lopen.

Alana staat al en volgt Mary met snelle passen in de richting van de deur. ‘Zij kan Mary niet voor jou redden,’ zegt mijn vader, terwijl hij mijn felle blik naar zich toe trekt en eraan toevoegt: ‘Maar jij kunt Alana wel redden.’

Een rilling zo ijzig als een noordpoolwind glijdt over mijn ruggraat bij de overduidelijke dreiging en ik verstijf, omdat ik weet wat voor dingen mijn vader heeft gedaan. Slechte dingen, vreselijke dingen die je niet te boven kunt komen, en het kan hem niets schelen.

Het feit dat mijn vader hier aan deze tafel zit, moet haar in paniek brengen en mij eronder houden. Maar mij pakt hij niet meer. Ik wil niet langer opgesloten zitten. Mary is een ander verhaal. Ze heeft toegehaapt en is ervandoor gegaan, bereid om te verdrinken in zijn troebele bullshit.

Mijn vader denkt dat hij gewonnen heeft, maar dat heeft hij niet.

Nu is het mijn beurt om geamuseerd te zijn. Ik grijns en vang zijn blik. ‘Wie gaat jou redden, vader?’ vraag ik.

‘Ik dacht dat ik dat al duidelijk had gemaakt. De raad van bestuur. Je hebt ze niet in je zak.’ Hij buigt dichterbij me toe. ‘Ik wel. En je zou er slim aan doen om dat niet te vergeten.’ Hij staat op en loopt naar de deur.

Ik verroer me niet. Want dat is wat hij wil. Een reactie.

We weten allebei dat hij naar de deur loopt waar Alana zijn doelwit zou kunnen worden, maar al wil ik het liefst tussen hem en haar in gaan staan, dat zou een vergissing zijn. Als ik hem toesta haar te zien als een teer wezentje dat ik zal beschermen met een spreekwoordelijk schild en zwaard, zal mijn vader bloed ruiken.

Alana’s bloed.

En dit, hier, deze avond en de schietschijf die daardoor op Ala-

na's rug is geplaatst, is de reden waarom ik bij haar ben weggebleven. Maar dat is nu voorbij: ze is de mijne. En ze is sterk genoeg om naast me te staan tegenover mijn vader en mijn vijanden, maar dat moet ze ook zelf geloven. Dat betekent dat ze moet weten dat ik in haar geloof.

Ik dwing mezelf tot twintig te tellen, dan wenk ik de ober en geef hem mijn creditcard. Vanbuiten ben ik koel maar vanbinnen ben ik pure woede, klaar om los te barsten. En als mijn vader ook maar één verkeerde stap zet waar het Alana betreft, zal ik hem laten zien dat het koude, meedogenloze deel van mij dat hij heeft gecreëerd niet dood is. Het wacht gewoon op hem.

HOOFDSTUK 2

Alana

Mijn hart gaat tekeer als ik achter Mary aan ren, wanhopig om haar ervan te overtuigen dat Damion aan haar kant staat en dat hij haar heel graag wil helpen om Morrison Enterprises te redden. De adrenaline helpt me niet, want mijn knieën knikken een beetje en ik maak me evenveel zorgen over wat zich tussen Damion en zijn vader afspeelt als over wat mij te wachten staat met Mary. Ik weet niet alles van wat er in het verleden tussen hen is voorgevallen, maar ik herinner me hoe hij Damion in zijn jeugd manipuleerde en overheerste. Ik weet, ook al heeft Damion het gecamoufleerd, dat hij iets is geworden waar hij niet trots op is, in de voetsporen van zijn vader is getreden en een versie is geworden van een man die hij zelf nooit wilde zijn.

Ik loop via de voordeur het restaurant uit en zie Mary rechts van me staan, met haar rug naar me toe, terwijl ze geïrriteerd haar vingers door haar lange grijze haar haalt.

‘Mary!’ roep ik en ik ren naar haar toe.

Ze draait zich om, haar blik gekweld, haar ogen bloeddorloopen, op een manier die me vertelt dat de briljante, spijkerharde CEO op het punt staat in tranen uit te barsten. En waarom zou ze niet? Damions vader wil al haar harde werk tenietdoen en haar kindje van haar afpakken. Ik heb de afstand tussen ons overbrugd, maar ze steekt haar handen omhoog in een beweging die zowel beschermend als verdedigend overkomt. ‘Ik heb je niets te zeggen.’

‘Ik zweer je dat Damion het goed met je voorheeft. De raad van bestuur staat achter hem. Dit is een manipulatie-tactiek van zijn

vader, meer niet. Hij wint alleen als wij hem laten winnen.'

'Ik ken Erick en hij is hier niet om te intimideren. Hij is hier om zich te verkneukelen. En al wil ik graag denken dat je te naïef bent om het in te zien, de realiteit is dat Damion de zoon van zijn vader is. Door me over te halen om mee te gaan in zijn grote plannen om mijn bedrijf te redden, leidde hij me af van wat er werkelijk toe doet. Ik heb geen plan B.'

Ik verwerp haar standpunt als emotioneel en onjuist. 'Niets van wat je nu zegt is waar en ergens weet ik dat je dat weet. Ik zweer je...'

'Dat heb je al gezegd, Alana. Hou hiermee op en open je ogen. Damion heeft aangetoond dat hij net zo koud is als zijn vader. Trouw niet met die man.'

'Hij is zijn vader niet,' zeg ik zonder aarzeling. 'Heeft hij die route genomen? Ja. Heeft hij er spijt van? Ja. Ik ben met hem opgegroeid. Ik ken hem door en door.'

'Waarom waren jullie dan tot nu toe niet samen?'

'Afgezien van onze leeftijd?' vraag ik, maar ik wacht niet op antwoord. 'Ik heb Damion het idee van vriendschap door de strot geduwd. Ik was zo bang om mijn beste vriend te verliezen dat ik dat niet wilde riskeren door te daten. Hij is een goed mens en ik garandeer je dat hij nu net zo van streek is als jij. Hij zal winnen. Zijn vader niet.'

'Ben je daar zo zeker van?'

Bij het geluid van de stem van Damions vader achter me verstijf ik en mijn blik ontmoet die van Mary, die een waarschuwing en een belofte inhoudt: ik kan niet tegen hem op. Hij is wreed. Hij zal me ten val brengen en ik zal doodbloeden als ik tegen hem in durf te gaan. Ik verwerp dat alles even sterk als haar oordeel over Damion. Ik peins er niet over om me terug te trekken. 'Jazeker,' zeg ik, terwijl ik me met opgeheven kin naar hem toedraai. 'En jij ook, anders zou je hier vanavond niet zijn.'

Dan verrast hij me door de afstand tussen ons te verkleinen. We staan opeens neus aan neus, zijn knoflookadem walmt in mijn gezicht als hij zegt: 'Je was altijd te min voor hem. Dat is niet

veranderd. Je kwam van pas. Een schijnverloofde om de raad van bestuur over te halen. Ze zijn net zo weinig onder de indruk als ik. Je hebt het te hoog in je bol en bent beneden zijn stand. Ga weg, meisje, voor je je bezeert.’ Daarmee draait hij me zijn rug toe en begint weg te lopen.

Ik adem diep in. Er zitten spelden in mijn borst, honderden spelden die in mijn hart prikken, en ik bloed vanbinnen op manieren waarop alleen Damion me kan laten bloeden. *Maar het is Damion niet*, zeg ik tegen mezelf. Dit is zijn vader die hem haat, die hem pijn probeert te doen via mij, en ik mag hem niet laten winnen.

Mary's hand pakt mijn arm en ik adem in om tot rust te komen voor ik me omdraai en mijn ogen de hare ontmoeten. ‘Hij is niet zoals die man. Begrijp je? Hij is niet zoals hij.’

Ze bestudeert me met een intense blik en zegt zacht: ‘Als je dat nog steeds zegt na wat zijn vader net tegen jou zei, geloof ik dat je die woorden meent.’

‘Maar je denkt niet dat ze waar zijn, of wel?’

‘Alana.’

Damions stem zoemt door me heen, een lied midden in de schreeuw die mijn emoties nu vormen, een zalf die de wonden verzacht die zijn vader heeft veroorzaakt. Ik draai me naar hem toe en in een oogwenk staat hij voor me, zijn hand om mijn gezicht, donkere ogen die mijn ogen onderzoeken. ‘Wat heeft hij tegen je gezegd?’

Ik slik hard. ‘Het doet er niet toe. Hij doet er niet toe.’

Mary komt naast ons staan. ‘Hij vertelde haar dat ze het vuil op je schoen is en dat je nooit met haar zult trouwen. Doe ons allebei recht, Damion, of ik zweer je dat jij onder mijn schoen belandt.’

Damions brede borst gaat omhoog en rekt de fijne zijde van zijn overhemd op voor hij antwoordt op wat ze zei, maar in plaats daarvan spreekt hij tegen mij. ‘Jij bent alles voor me, Alana, ook al weet je dat nog niet, maar ik zweer dat ik het je laat weten, al is dat het laatste wat ik doe.’ En dan negeert hij de openbare ruimte en Mary die toekijkt. Hij buigt zich naar me toe, zijn mond op mijn mond, terwijl hij me kust, een diepe, verleidende glijbeweging van

zijn tong. Hij smaakt naar whisky en naar voor altijd, maar deed hij dat niet altijd al? Tenminste het voor-altijd-deel?

Als zijn mond de mijne opent hap ik naar adem, mijn brein verdoofd door zijn kus, maar hij weet nog steeds precies wat hij doet. Hij slaat zijn ogen op naar die van Mary. 'Ik zal goed voor je zorgen. Want goed voor jou zorgen is goed voor haar zorgen.'

'Dat hoop ik,' zegt ze.

Precies op dat moment komt haar auto aanrijden. Ze knikt even naar me en loopt dan naar de bestuurderskant om in te stappen. Even later is ze weg en Damion neemt de vingers van een van mijn handen in de zijne. 'Laten we naar huis gaan.'

Naar huis.

Door die woordkeuze raak ik in een strakke knoop. Hij heeft me gevraagd om bij hem in te trekken, maar hij heeft me ook verteld dat de ring om mijn vinger net zo nep is als zijn vader het idee van ons huwelijk noemde. Damion zegt dat dat was omdat hij niet goed genoeg voor me is. Waarom is hij dan wel goed genoeg voor mij om mee samen te wonen?

Hij trekt me naar zich toe, zijn hand laag en bezitterig op mijn rug. 'Wat je ook denkt, stop ermee. Het klopt niet.'

Ik maak mijn droge lippen nat en knik, maar kan geen woorden vinden.

Hij kust mijn vingers en zegt: 'Ik zal zorgen dat je het begrijpt.'

Ik knik weer, al weet ik niet waar hij op doelt.

Me doen begrijpen waarom hij niet met me kan trouwen?

Me doen begrijpen waarom dat er niet toe doet?

Ik weet niet of een van beide mogelijk is, maar ik houd van hem, en op dit moment heeft hij me nodig. En ik hem.

HOOFDSTUK 3

Damion geeft de portier een seintje terwijl hij zijn arm om mijn schouders legt en me dicht tegen zich aan trekt, zijn grote sterke lichaam warm tegen het mijne terwijl we op zijn auto wachten. Vanavond is hij met een zilverkleurige Porsche Boxster die met gemak tweehonderdduizend dollar waard is. Ik zal niet zeggen dat de auto geen indruk op me maakte toen hij hem vanavond liet zien, want dat deed hij wel degelijk, maar die mate van luxe verbaast me niet van Damion. Hij heeft altijd geld gehad, veel geld, en hij heeft nooit gearzeld om te genieten van de stijl en het aanzien die daarbij horen. En zoals hij zelf ook toegaf, hoe vaag ook, hij heeft zich ook bezondigd aan de methoden die zijn vader gebruikt om die rijkdom te vergaren. Ik heb de verhalen gehoord over zijn vader, de wrede, gewetenloze corporate raider, maar toen ik opgroeide was hij gewoon Damions arrogante, chagrijnige vader. Ik wil niet aan Damion denken als een andere versie van zijn pa, en ik geloof hem als hij zegt dat hij een beter mens wil zijn. Toch kost het me ondanks zijn bekentenis en verklaring moeite om uit mijn hoofd te zetten dat ik me in ons leven soms door Damion gebruikt heb gevoeld, vooral nadat zijn vader me zo aanviel.

Ik houd al van hem sinds we kinderen waren, maar ik heb al lang geleden de roze bril afgezet wat het leven aangaat, en hem.

Ik heb geleerd dat liefde ingewikkeld is. Ze kan ons zowel maken als breken en ik vrees dat dat met Damion mijn minste zorg is. Ik geloof, ik weet, dat hij de macht heeft om mijn hart uit me te snijden zodat ik in niets meer lijk op een normaal mens. Hij zou me makkelijk kunnen breken en ik weet niet of ik diezelfde macht over hem heb. Dat is een probleem. Een relatie moet bestaan uit

twee helften, twee delen van één geheel en toch gelijk in wie we zijn en wat we zijn, apart en samen.

Mijn show zou mijn vermeende tekortkomingen qua carrière en geld kunnen uitwissen, maar die is wel door Damion tot stand gekomen. Aan de andere kant gaf hij me een kans zonder garantie op succes. Ik ben degene die zorgde voor torenhoge kijkcijfers.

Damion draait me naar zich toe. 'Ik hoor je denken.'

'Dat verbaast me niets. Jij kent me beter dan wie ook ter wereld.'

'Onthoud dan dat voor jou hetzelfde geldt als het mij betreft.'

'Daarom heb je mij uitgekozen als je schijnverloofde, toch?'

Zijn gezicht staat op storm. 'Je weet dat het geen schijn is.'

'Alleen de ring?'

'Alana...'

Precies op dat moment stopt de auto naast ons. 'We praten verder in je appartement,' zeg ik; iemand maakt een foto van me en ik krijg een stuk papier onder mijn neus geschoven.

'Mag ik een handtekening, Alana?'

Ik slik hard en tover een glimlach op mijn lippen voor ik hallo zeg tegen de vrouw van een jaar of dertig en mijn naam krabbel op wat in feite een servet is, geen vel papier. Een volle minuut later heb ik een warm gevoel door haar liefde voor mijn show. Wanneer ze vertrekt, leidt Damion me naar de auto en opent het portier. Ik vouw me snel op in het voertuig en het warme leer omhult me, net zoals mijn liefde voor Damion dat doet op elk moment dat ik bij hem ben, maar dat neemt de onrust en de pijn tijdens de rit niet weg. De waarheid is dat zijn vaders opmerkingen slecht getimed waren, net na het hele ringfiasco. Het is echt en nep tegelijk, wat ons perfect symboliseert.

De hele woordenwisseling had me diep geraakt, terwijl de beledigingen van zijn vader in de open wond wreven.

Op het moment dat ik verwacht dat de deur dicht zal gaan, knielt Damion naast me, zijn gezicht ernstig, zijn ogen zorgelijk terwijl ze mijn gezicht opnemen. Ik voel onrust in mijn buik door de intensiteit van zijn aandacht. 'Ik ben oké,' fluister ik alsof hij een vraag heeft gesteld.

Hij neemt mijn hand in de zijne en mompelt iets wat ik niet kan verstaan, en ik weet niet eens of het wel de bedoeling is dat ik het versta, tot hij fluistert: ‘Alana’ en zijn lippen op mijn knokkels drukt. ‘Ik geloof je niet, maar ik maak het in orde. En ons.’

En dan is hij weg, staat op en sluit me op in het warme voertuig.

Ik ben nog steeds aan het bijkomen van wat dat net ook moest voorstellen als hij aan de bestuurderskant instapt, zogezegd op de stoel van de kapitein gaat zitten en zijn aardse geur me overwelddigt. Ze zeggen dat geur een deel is van wat ons aantrekt tot een ander mens. Het is iets primitiefs, iets wat ons begrip te boven gaat. Ik kan me voorstellen dat dat opgaat voor Damion en mij. Ik voel me aangetrokken tot hem als man op een manier die ik niet ken bij andere mannen die net zo knap en succesvol zijn. Ik heb me altijd tot hem aangetrokken gevoeld. Ik weet niet eens wanneer aantrekkingskracht en vriendschap overgingen in liefde. Waarschijnlijk was ik nog heel jong en hoewel ik mijn gevoelens toen nog niet begreep, waardeer ik ze meer nu ik wat ouder ben. Ik heb geleerd dat een echte band moeilijk te vinden is.

Damion en ik hebben er een.

Het heeft voor ons alleen niet geleid tot een ‘lang en gelukkig’.

Ik weet niet zeker of dat er ooit zal komen. Misschien wist ik op een diep instinctief niveau dat het nooit zou gebeuren en drong ik er daarom zo op aan onze vriendschap in stand te houden. Maar die lijn hebben we nu overschreden, en er is geen weg meer terug.